

хората и нѣщата се разлагаха окончателно, и угасваха въ едно блаженно и отровно безпамятство.

Най-после, съ рѣзко движение, жената се вдигна, метна дреха на плещитѣ си и запали цигара. Той остана така, възнакъ, тежъкъ и неподвиженъ, като удавникъ. Приливътъ бѣ отминалъ и бѣ го изхвърлилъ на брѣга. Тамъ, на тоя новъ брѣгъ сега царѣше още по-безутешенъ мракъ, отвращение и смъртна самотностъ.

Откъмъ невидимата улица се чуваше глухо тупане на моторъ. Въ коридора се затръшваха врати, счу се глъчка, и затихна. После сѣщия часовникъ все така мелодично изби. Той все още лежеше съ затворени очи. Жената запали нова цигара, изгледа го и рече съ нескривано раздражение:

— Е? Какво има?...

Той скочи, безъ да отвърне, и почна трескаво да се облича.

Въ тоя мигъ отново се чу леко пърхане на криле и единъ звънливъ, кикотящъ се гласъ, изкрещѣ отгоре:

— Chèri! Embrasse-moi! Chèri!

Мжжътъ се стресна и вдигна глава.